

Έφημερίς
 (που διαβάσεις κι' άπορείς
 θα βγαίνει πάντα το πρωί, έκαστης Κυριακής
 κι' ο Άρβας θάν' επεύθυνος συντάκτης κι' ίδρυτής

Έτος πρώτον αριθμούμεν
 κι' εις τας Πάτρας κατοικούμεν

Έτος είκοσι κι' έννέα κι' έννηακόσια και χίλια
 και τ' άγράμματ' άλλα λένε, κι' άλλα κρύβουνε τά χείλια

Του κάθε φύλλου ή τιμή
 είναι μονάχα μιὰ δραχμή

Εις δραχμάς πενήντα μόνον την του έτους συνδρομήν
 κι' είκοσ' πέντε τ' έξαμήνου καθορίσαμεν τιμήν
 για τ'ά ξένα μέρη όμως δυο δολάρια, κι' αυτά
 εις τ'ό χέρι άπ' τόν καθένα καταβάλλονται μπροστά
 Έπιστολάς και συνδρομάς
 προσωπικώς μόνον σ' έμάς

Φύλλον είκοστόν και τρία
 κι' άνοιγμα Βουλής με κρύα

Ο Νοέμβρης μετρά δσκαφτά
 κι' άλευράδες ξερνούν τ'ά λεφτά

**Πάλι άπ' έξω θα παρλάρη
 ή καράφλα του Τσαλδάρη**

Λοιπόν; Πάλιν άποχή!
 Τρομερά άποχή και πάλι
 κι' ο Τσαλδάρης θα παρλάρη
 θα φωνάζη, ως να κρεπάρη
 μά θα φθάνη ως τ'ό σκαλι
 μοναχά για τ'ό... μαλλι
 δηλαδή, μισθό να πάρη!!

Λοιπόν ζήτω ή άποχή!
 του Τσαλδάρη ή κομπανία με γλυκύτατη φωνή
 ως τ'ά πέρατ' άντηχει
 κι' όλοι λένει Τί σκυλί!!
 με τ'ό στήθος άπειλεί
 πάντ' άπ' έξω άπ' τή Βουλή.
 Κι' όλα κάτω βάνουν τέντα
 ο Τσαλδάρης κι' ο Λευθέρης
 να διαβάξη ο χασομέρης
 και να γίνεται κουβέντα
 με τ'ά επιστολαίς που στέλλουν που να ίδης μακροσκελείς
 όπως κάποιος μακαρίτης έκαμν' εις τραγοσκελείς!

Τι ώραία έποχή!
 τι σπουδαίοι φαρφαρόνοι!
 μέσα κι' έξω άπ' τή Βουλή!
 κι' ο Ρωμηός τούς καμαρώνει
 και τ'ό στόμα του κλειδώνει!

Άχ! ώ! τέμπορα! και χρόνοι!
 που κανέναν να μη σώνη
 να ζή... να... σαβανώνη
 με τ'ά χέρια του τ'ό Κράτος
 άνεχόμενος εμπρόκτως!

Λοιπόν! Ζήτω ή άποχή!
 και του μπη δρ ν'ό του μπη
 και στα μέσα, που διαβάσεις, βλέπεις πρώτης άπειλή
 θέλεις; π'ες για τή Βουλή
 θες για τή Δημοκρατία
 κάτσε διάλεξε και πάρε, όποιο θέλεις άπ' τ'ά τρία!..

Έπί τέλους! τι φωνάζεις; κι' άπειλείς καθημερ'νώσ
 και πειράζεις με τ'ό γάντι Λευτροάκη ευγενώς!
 θες να κάμης, όπως λένε, ύπ' έσε Δικτατορία;
 θέλεις Αυτοκρατορία;
 Τράβα τ'ό σπαθι και κάμε. Ένας δέν θα σου μιλήση!
 θέλεις, βάλ' φωτιά και κάψε βιλαέτια και χωριά
 ευρε βάλε, τόν Πλαστήρα τή φωτιά να συνταυλίση
 δός στα χέρια του Κονδύλη τής Ελλάδος τ'ά κλειδιά
 και θα ίδης ευθύς να κλάψουν οι μαννάδες για παιδιά!

Έπί τέλους και τ'ά νεύρα δέν άντέχουν κανενός
 τι φωνάζεις; και φωνάζεις κι' άπειλείς καθημερ'νώσ
 εις τ'ά χέρια σου μάς έχεις, ως τούς δούλους στο 'Ανάμ
 άν τ'ό θέλεις και σ' άρέσει
 ή π'ως γίναμε, άν βλέπεις, για τ'ό διάολο πεσκέσι
 βάλ' φωτιά, στείλ'τα στο διάολο να γενή γής Μαδιάμ!!

Πάντοτ' ὁ Φάπας ἐρωτᾷ
 κί' ὁ Κλάπας πρόθυμ' ἀπαντᾷ.
 κί' ἀπ' τὸ Μεσολόγγι νῆα
 θῆς ἀστεία, θῆς σπουδαία,
 τ' ἀραδιάζει τακτικά

Φ.— Σ' εἶπα κάμε κάμμιὰ βόλτα κί' ἐσὺ χάθηκες μὲ μιάς.
 ὅπως φαίνεται, κἀθόλου; σὺ δὲν μοιάζεις, σὺν ἐμαῖς
 κάνεις πάντα ταξειδάκια καθὼς βλέπω τακτικά,

Κ.— Λές πῶς ἔκαμα κακὰ;

Φ.— "Ὅχι! " Ἀσχημα δὲν εἶναι, ὅταν βρίσκεις τὰ ψιλὰ.

Κ.— Αὐτὰ κάπου θὰ βρεθοῦνε θῆς ψυλὰ, θῆς χαμπηλά...
 μὰ καὶ φίλοι θὰ βρεθοῦνε νὰ περάσης καὶ καλὰ
 κί' ὅταν πᾶ; στό Μεσολλόγγι κί' ἔχεις τὸν Πλατῦν κί' φίλο
 φίλο εἰλικρινῆ στ' ἀλήθεια κί' ὄχι πίσω σου ἕνα σκύλο,
 κί' ἄλλον φίλον ὡς τὸν πρῶτον τὸν πολιτευτὴν ' Ἀκριδα
 πῶς τον μπούσουλα θὰ χάσης;

πῶς μπορεῖς καὶ νὰ πεινάσεις;

πῶς μπορεῖς καὶ νὰ μὴ φύγῃς χορτασμένος, ποῦ νὰ.
 [σκάσης.

Καὶ τὸ νόστιμο; δὲν ξέρεις πῶς νὰ τοὺς εὐχαριστήσης
 ὅταν δὲν μπορεῖς ἐξίσου σὺ νὰ τοὺς φιλοξενήσης

Φ.— Κί' ἔμεινες πολὺ 'κεῖ πέρα;

Κ.— Σχεδὸν ἔμεινα μιά 'μέρα,
 κί' εἶδα 'κεῖ καὶ τὸν ' Ἀρίστο ὑπὸ ' Ἀγγλικὴ παντιέρα
 λέω γιὰ τὸν Κολοκῦθα καὶ τὴν ἔσοχη ταβέρνα,
 μὰ ταβέρνα δίχως λέρα
 π' ὅσο πίνεις κρᾶζεις, κέρνα!

κί' ὅστις δέχεται μονάχα ὄσους φέρουνε κολλάρο
 κί' ἄχ! πῶς ἦθελα 'κεῖ πέρα νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ σὲ τρατάρω,
 μιά ταβέρνα μπάρ ποῦ ξέρεις; ἔγινε δικτυτικῶς,
 κί' ὁ καλλίτερος ὁ κόσμος ἐκεῖ πάει τακτικῶς

Φ.— Κί' εἶδες φίλους;

Κ.— ' Ἐὰν εἶδα; καὶ πολλοὺς συνδρομητὰς
 στοὺς ὁποίους προσετέθη κί' ὁ καλὸς ' Ἀρτὰν Παρᾶς
 δικηγόρος καλὸς φίλος ὅπως εἶν' κί' ὁ ' Ἀλετράς.

Φ.— Εἶδα στῆς ἐφημερίδαις γιὰ τὸ Λεονάρδο κάτι.

Κ.— " Ἦτανε κί' αὐτὸς τὸν εἶδα τὶ μοῦ τῶπε; γιὰ σπολάττη.
 ' Ἐγὼ μάλιστα αὐτόνε πειὸ πολὺ τὸν καμαρώνω
 κί' ὅταν βρῶσκω εὐκαιρία τὴν καρδιά μου τ' ἐκδηλώνω
 γιὰτὶ ξέρω καὶ πῶς εἶναι ἐκεῖ πέρ' ἀγαπητὸς.

Φ.— " Ἄλλον εἶδες;

Κ.— Τὸν Κροκίδην μὲ καρδιά καλὴ παιδί
 καὶ τὸν Γ. Σατραζέδην μίαν φύσιν ἐκλεκτὴ
 καὶ τὸν Μάκο Γουργουρίνη ποῦ σταυρώνει τὸν ' Ἀρίστο
 κί' ἅμα ' κεῖνος φοβερίζει τοῦ φωνάζει πάντα: κλειστο!

Φ.— Μήπως εἶδες καὶ τὸν Κώστα ποῦ τὸν λέν κομμουνιστὴ

Κ.— Αὐτὸς π' ἀνοιξε τὸ στόμα δίχως μιά διακοπή;
 " ὦ! Θεέ μου! τὸν Λεονάρδο δὲν ρωτᾶς γιὰ νὰ σοῦ πῆ;
 ' Ἀλλὰ γνώρισα ' κεῖ πέρα καὶ τὸν Γιάγκω Νικολόπ'λο
 μὲ καρδιά χρυσή, τὸν Νίκο γραμματέα Γιαννακόπ'λο.
 κί' ἕναν ἄλλον πῶχει φέρει κάτι κότες τοῦ Λεχό ρ
 εἰς τὸ τραῖνο, γιὰτὶ ἦτο κάπου ἄλλου μὲς' τὸ παμπόρ!

Φ.— Στὸ συνέδριο μὴν πῆγες; νὰ μοῦ δώσης ἐντυπώσεις;

Κ.— " Ἄκου κί' ἄλλους ὅπου εἶδα καὶ χωρὶς διακλαδώσεις.
 Τὸν κύρ Τάκην Εὐθυμίου πῶχει τόσα τὰ μυαλὰ
 τὸν Ξυνόπουλο τὸ Νίκο ποῦ μιλάει σοβαρὰ
 κί' ἐξαιρέτως ἤδη δρᾷ.

Φ.— Εἶν' αὐτὸς π' εἰσαγγελέως ἔδρα ἐτίμα μιά φορὰ;

Κ.— " Ὅλος κί' ὄλος. Εἶδα ἀκόμη καὶ τὸν Λάκη τὸν Νουδάρο
 ὅστις θέλει πάντα λίγα καὶ θυμώνει σὺν παρῶν
 καὶ τὸν Προινᾶ ' Ἀλέκο καλὸν φίλον παλαιὸν
 καὶ τὸν Παντελῆν τὸν Κώστην ἱατρὸν πολὺ καλὸν
 καὶ πῶς μοῦ φερὸ ' ἀναιμνήσεις ἀπ' τὸ στρατιωτικόν.!!
 Δὲν ἤξεύρω ἐὰν εἶδα τὸν καὶ Τάση τὸν Βορίλλα
 εἶδα ὅμως καὶ τὸν Τζίντζο δικηγόρον ἐκλεκτόν
 Πῆς κί' ἄλλα καὶ ποικίλα.

ποῦ δὲν παῦω κί' ἀπὸ δῶθε τούτον πάλιν ἐκτιμῶν
 τὸν ' Ἐμανουήλ τὸν φίλον ἔμπορον ἐκ τῶν Πατρῶν
 ποῦχε πάει στοὺς πελάτας τῶν ἐκεῖθεν ἀγορῶν
 καὶ ἰδία ἀναφέρω πρωτοδικὰς ἐκλεκτοῦς

' Ἀλιφέρην, Γρηγορόπ'λον ποῦ τοὺς εἶδα ἐκεῖ κί' αὐτοὺς

Φ.— " Ἐπῆς μύρα μὲς' τοῦ Ντίνια ποῦ πηγαίνει ὁ καλὸς
 [κόσμος
 κί' ἐκεῖ πέρα συναντᾶται ὁ βασιλικὸς κί' ὁ δούσμος;

Κ.— Μὰ ἐλυπήθην ποῦ δὲν εἶδα τὸν ' Ἀρίστον Θανασοῦλην
 τὸν Χρυσόγειλον, Κοτίνην τὸν Βαζούραν καὶ Καντζούρην,
 τὸν Κροκίδα, τὸν Μπαλντᾶν δικηγόρους, τὸν λαμπρὸν
 τὸν Γεράσιμον Πολίτην τὸν φιλεῦσπλαγγνον γιατρὸν!
 καὶ τὸν Χρηστον Βαγγελᾶτον τὸν καὶ Δήμαρχον αὐτόν
 Μὰ σοῦ φέρνω ἀπὸ ' κεῖ πέρα νοπῆς δάφνης τὸ κλωνί
 ποῦ ' κοφα ἀπὸ τὸ ' Ἡρώων, ποῦ τὴν πόλι ἐκεῖ κοσμεῖ...
 καὶ φωνάζω ποῦντ' τὰ ' Ἡρώα τὰ δικὰ μας, Πατρινοῖ!!
 ' Ἐκεῖ ἔχουν τὸ μυαλὸ τους κί' ἄς τοὺς λένε ψαρουμάλους
 οὔτε μοιάζουνε μ' ἐμαῖς, πρώτης μπουμπουνοκεφάλους!

Φ.— Τᾶπες ὅλα μὲ τὴν τάξι; μὴν ἐξέχασες καὶ κάτι;

Κ.— Αὐτὰ εἶναι, φίλτατέ μου μοναχὸ μικρὸ κομμάτι
 γιὰ φαντάσου, ποῦ δὲν εἶδα καὶ τὸ φίλο μου Σωκράτη

Φ.— Τὶ καλὰ, ποῦ δὲν ἐπῆρες τῆς ἡμέρας 'κεῖ συγκράτι..

Κ.— Σὲ παρακαλῶ... περ' πάτει!

Φ.— Περπατῶ... μὰ δὲν μ' ἀφίνεις πάντα λὲς καὶ σταματᾶς
 λὲς καὶ θέλω ἐγὼ νὰ μάθω, ποῦ θὰ κάτσης ἢ θὰ φᾶς

Κ.— Βρὲ ζηλιάρη, κακομοίρη, γιὰ δὲν ἔχεις ἰδεώδη;

Φ.— Εἰς τὸν τόπον τῆς ρουτίνας μὲ τὰ πόδια τὰ εὐώδη;
 τί μοῦ λέγεις μωρὲ βᾶδι;

" Ἄ! μὰ τώρα σοῦ ἀξίζει μιά φάπα, νὰ! καὶ φάτη

Κ.— Τὶ βαρεῖς μωρὲ;

Φ.— Βαράω; Βλάκα Κλάπα... περιπάτει...

Τὰς εὐχὰς μου καὶ προσήσεις

πρὸς Φιλίππου στέλλω ἐπίσης.

Εἰς τὸν Φίλιππον Δραγούμην στέλλω μιά θερμὴν εὐχὴν
 νᾶχη πάντοτε τὴν φήμην εἰς τὸν κόσμον ζηλευτὴν
 ἀποστέλλω στὴ γιορτὴ του καὶ χρυσοῦν κροδυλοφόρον
 καὶ βασιλικὸ μιά γλάστρα φαιφουρένια, κί' αὐτὴ, δῶρον
 καὶ τὰ χρόνια του ἐπίσης, χίλια χρόνια νὰ γενοῦν
 κί' ἄς δουλεύῃ τὴν Πατρίδα εὐγενῶς, τὴν κουρελοῦν,
 ἀφοῦ ἡ δόξα της ἡ πάλαι ἐκατάγτησε κοροῦλια
 καὶ τὴν βλέπει κάθε ξένος καὶ ξεραίνεται στὰ γέλοια

Εἰς τὸν Φίλιπ. Παπαμᾶρον δικηγόρον ἐν Κερκύρα
 ἀποστέλλω διαλεγμένον ἐν βαρέλιον μὲ μύρα,
 ποῦ ἐπῆρ' ἀπὸ τοῦ... Τήρα

κί' ἕνα κἀνιστρον ἀνθέων χρυσανθέμων στὴν γιορτὴν
 καὶ νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια, εὐχομαί του τὴν εὐχὴν
 ἔχων πάντοτε τὴν θέσιν καὶ τὴν φήμην ἐκλεκτὴν.

**Νὰ κί' ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι
καταφθάνουν νέοι βόγγοι**

Ἄλλη πάλι ἐκεῖ πάλι καὶ ἀγῶνες τρομεροὶ
ἀπειλαὶ, καὶ χίλιοι λόγοι καὶ τὶ λόγοι! Φλογεροί...!!
Φτοῦ νὰ πάρουν οἱ διαβόλοι! μέσῳ διαρκοῦς μανίας
ὄλοι κατ' τῆς Λαμίας
γιὰ τὰς ὑποδιοικήσεις ποῦ θὰ κάμης, Ὑπουργεῖ!
γιὰ νὰ ἐξοικονομήσης τὸν καθένα σου γεγέ.!!!

Πάρτε, φάτε, μὴ ρωτᾶτε τί θὰ γένη τὸ ντοβλέτσια
'μπᾶτε πᾶρτε μῶρ' ἀδέλφια
καὶ στὰ πέντε βελαέτσια μία ἀκούεται φωνή
καὶ ἀντηχοῦν δεινῶς οἱ Λόγγοι
τὸ καῦμένο Μεσολόγγι
Ἕνας πειὰ δὲν τὸ πονεῖ.!!!

Δὲν τὸ ξέρεις, Καναβέ, πῶς ὁ κόσμος φράπ! ἀνάβει
κί' ἔτσι, ὤμορφα σοῦ πλέκει τοῦ λαιμοῦ σου τὸ κανάβι;
ἂν ἐσὲ δὲν σὲ πονεῖ

Μάθε ὅτι προτιμοῦνε οἱ ἄγνοι Μεσολογγίτες
κί' ὠραία τῶν ἡ πόλις πάλι στάχτη νὰ γενῆ
νὰ τὸ σπείρουνε κριθάρι
ἄλλα ὄχι ἡ Λαμία τὰ πρωτεῖα νὰ τοὺς πάρη
ρώτα καὶ τοὺς Ἑπαχτίτες
καὶ θὰ ἰδῆς μὲ μιὰ φωνή
Μεσολόγγι!! ὁ καθένας! μὲ χαρὰ θὰ 'πῆ ἀγνή!!

Δὲν πιστεύεις; Τράβα ρώτα καὶ στοῦ Ντίνια γιὰ νὰ μάθης!!
'Ἐκεῖ μέσα ποῦ βομβίζουν κάθε βράδυ σὰν μελίσι.
Γίνετα ἰτὸ ραβαῖσι
ἐκεῖ μέσα πάει κί' ὁ Στάθης
καπνουλάδες ψαριανοὶ
κί' ὄλοι ἐκφοράζουν ἐκεῖ μέσα μιὰ εὐχή καὶ μιὰ φωνή
ποῦ κί' ἐμένα συγκινεῖ

Συγκινήσου λοιπὸν τώρα ὡς ἐγὼ, καλὲ κί' ἐσὺ
τώρα μάλιστα π' ἀνοίγει καὶ τὰς πύλας ἡ Βουλὴ
Βρέσε τὸν Παπαθανάση κάμ' ἀντάμα μιὰ ἀπειλὴ
πέσε γιὰ τὸ Μεσολόγγι ποῦν' ἡ πόλις ἡ χρυσὴ
πόλις, ὄλο μεγαλεῖο, πέσε λόγια τορνευτὰ
πῶς δὲν πέρνει ὄλωσ διόλου, οὔτ' ἀκούει ἀπ' αὐτὸ.

Καὶ πρὸς τὸν Παπαθανάση π' ἀγαπῶ πολὺ πολὺ
μέ τηλέγραφον τοῦ γράφω καὶ τοῦ στέλλω ἐπιστολὴ
νὰ φωνάζη! Μεσολόγγι! καὶ τὸ στόμα νὰ μὴ κλειῖ!

**Πάλι ὁ Τσαλδάρης ἔμιλει
ἐὰν θὰ μπῆ μέσ' τῆ Βουλῆ**

Τοῦ μπῆ, λοιπὸν; ὄρ—νὸ τοῦ μπῆ;
θὰ μπῆ λοιπὸν; ἢ δὲν θὰ μπῆ,
τώρα, ὁ Τσαλδάρης στῆ...Βουλῆ;
Αὐτὸ εἶναι τῆς Ἀλέξαινας ποῦ λέτε τὸ κουμπὶ
καὶ νὰ!.. δηλώσεις παρευθὺς ἀδειάζει στὸ χαρτί
μακροσκελεῖς πολὺ, πολὺ,
κί' ὁ Τιμονιέρης;.. κλαίγε τον! κυτᾶ καὶ δὲν μιλεῖ!
Σπουδαῖα! γράφουνε λοιπὸν ἡ φάσις τοῦ Ἀγῶνος,

κί' ἀκούεται γλυκύτατος εἰς τόνον φᾶ... ὁ πόνος
γιατὶ ἐσὺ νὰ τρώς συχνὰ
στὰ χρόνια μας τὰ τωρινὰ
κί' ἐνῶ νὰ βλέπω μόνος
κί' ἐδῶ 'ναὶ τῆς Ἀλέξαινας ὁ..κόμπος καὶ ὁ φθόνος!

Τοῦ μπῆ λοιπὸν; ὄρ! νὸ! τοῦ μπῆ;
θὰ μπῆ λοιπὸν, ἢ δὲν θὰ μπῆ;
κάθε Ρωμῆος κουτὸς ρωτᾶ,
καὶ τὰ δικά του δὲν κυτᾶ
γιατὶ πολὺ γιὰ τὰ κοινὰ
τὸν φλέγει φλόξ καὶ πόνος
κί' ἐδῶ 'ναὶ τῆς Ἀλέξαινας ὁ..κόμπος καὶ ὁ..φθόνος

Φθόνος λοιπὸν γιὰ τὸ ..κουμπὶ
κί' ὄχι ἂν θὰ μπῆ, ἢ δὲν θὰ μπῆ!
Φθόνος λοιπὸν γιὰ τὴν Ἀρχὴ
καὶ ὄλοι τὸν Μεσσίαν μας προβλέπουνε ἀγρίως
κί' αὐτὸς στὴν πολυθρόνα του κουνιέται μακαρίως
κί' ἐνῶ νὰ τόνε οἰξοῦνε κυτᾶζοῦνε τ' ἀνάσκελα
αὐτὸς τοὺς στέλλει μετ' εὐχῶν ἀπὸ δυό.. τρία..φάσκελλα!!

**Γιὰ τὰ Γιάννενα δυὸ λόγια
ποῦ θὰ γίνουνε κομπολόγια**

Τ' εἶν' αὐτὸ π' ἐγίνη πάλι εἰς τὰ Γιάννενα προχθὲς
'Αχ! ταλαίπωρη Ἑλλάδα στρέφ' τὰ μάτια καὶ γιὰ ἰδές
πῶς τ' ἀνθοῦντα ἐκεῖ κάλη
λιγουρέψαν οἱ δασκάλοι
ποῦναι πρῶτοι ὀρισμένοι νὰ διδάσκουν ἠθικὴ
καὶ σ' αὐτοὺς καθεὶς παιδί του ἔχει ἐκεῖ ἐμπιστευθῆ
γιὰ τὴν μοῖρα τὴν κακὴ
Μ' ἂν ἐβούτηξε τὰ χέρια ὁ Χαρίσης στὴ φωτιὰ
νὰ γλυτώσῃ τὰ παιδιὰ
καὶ τὰ κάστανα νὰ βγάλῃ
ὁ Γρανίτσας θὰ διδάξῃ ἀσφαλῶς ἐκεῖ καὶ πάλι
καὶ θὰ μάθουν οἱ δασκάλοι
πῶς ἐπέρασ' ὁ καιρὸς τοὺς ποῦ ἐκρῦβανε τὸ χάλι

Ἄμ'ποτες νὰ εἶναι λόγια, σωστὸ τίποτε νὰ εἶναι
ἄμ'ποτες νὰ μὴ ἐβγοῦνε στοὺς δασκάλους αἱ εὐθύναι!
ἀλλ' ἂν εἶναι;

Ὁ Γρανίτσας θὰ τοὺς μάθη ὅσους ἔχουν τὰς εὐθύναις,
δὲν ἤξεύρω ποιὸν καὶ τίνας
πῶς τὸ Κράτος πειὰ δὲν τρέφει ὀλετήρας! καὶ κηφήνας!

Τέλος στέλλω μιὰ ὀρμήνια

στοὺς ἀνθρώπους στὰ Καμίνια

Στὰ Καμίνια τῶν Πατρῶν ἔχω μάθει ἕνα χαμπέρι
πῶς οἱ κάτοικοι χωρίσαν ἀπὸ πείσμα σὲ δυὸ μέρη
κί' ὄλοι στέκονται πρεφέτοι μὲ τὰ ὄπλα τους στὸ χέρι
κί' ὄλοι καρτεροῦν ν' ἀρχίσῃ τοῦ κανυᾶ τὸ νταραβέρι

Λοιπὸν στέλλω μιὰ ὀρμήνια
στοὺς φιλάτους, στὰ Καμίνια
νὰ συνέλθουν! Μὴ ζητοῦνε ἐκεῖ δα νὰ σκοτωθοῦνε
μὰ χρειάζεται νὰ ψάξουν μ' ἡσυχία καὶ νὰ ἰδοῦνε
τί τοὺς φταίει, πῶς θὰ γίνῃ καὶ τὸ φάρμακο νὰ βροῦνε.
Γιὰ τὸ τίποτα δὲν πρέπει, δίχως λόγον, δίχως θέμα
νὰ χυθῆ ἀνθρώπων αἷμα!

**Δεινή πάλη Λεβαδέων
κατὰ Θήβας και Θηβαίων**

Δεινὸς ἀγὼν στὴ Λεβαδιὰ πῶχει στὴ μέση ρέμμα
μηνύματα, πρωτόκολλα και οἰμωγαὶ ᾄμένα,
ποῦ συγκινοῦν κι' ἐμένα,
ποῦ θὰ σταθῆ ἡ Διοίκησις, περὶ πρωτείων ζῆλος
και ὁμιλεῖ μὲ στέντορος φωνὴν ὁ κάθε φίλος
και τρέχει κάθε βουλευτὴς κι' ἐδῶ, κι' ἐκεῖ ὀργίλος,
ποῦ νᾶθελε στὸν κόρφο τους, μὴν ἔμπη τέτοιος ψύλλος!!

Δεινὸς ἀγὼν στὴν Λεβαδιὰ πῶχει στὴ μέση ρέμμα,
ποῦ πᾶν κορίτσι γιὰ νερὸ κι' ἐρχῶνται φιλημένα
κορίτσια παινεμένα!

κι' ἀπὸ τὴ Φήβα ἔφτασε τρεχάτος καβαλάρης
πῶς πρόφθασε κι' ἐγένηκε ἡ ἰδική της χάρις
και οὐκ ἔξ' τοὺς Λεβαδεῖς τὸ τῶν Θηβῶν τροπαῖον
κι' ὁ Λεβιδεὺς, ὁ φίλος μου, ἀσπαίρει ἤδη κλαίων

Τοιαῦτα τὰ παράξενα εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα
ποῦ φτιάνουν Νομοσχέδια οἱ Ὑπουργοὶ στὸ γόνα

Ἐν τούτοις και παράξενο ν' ἀκούσωμε δὲν θᾶνε
πῶς Λεβαδεῖς και Θηβαεῖς ἐκτάκτως πολεμᾶνε
τρία πουλάκια πᾶν ψηλὰ και τῶνα χαμπηλώνει
κι' ἀπὸ ἐμφύλιον πόλεμον, Θεὸς νὰ μᾶς γλυτώνη!!

**Και στὸ γύρο, σὲ μιὰ βίλλα
στέλνω λόγια στὸ Βαῖλα**

Ἄποστέλλω στὸ Βαῖλα τὸ λαγεῖνι μὲ τὸ μέλι
κι' ἂν ζηλεύουνε καμπόσοι τοὺς φωνάζω, μὴ τοὺς μέλλει
κι' εἶν' ἀπ' τὸ δικό μου ἀμπέλι
και δικό μου τὸ κουβέλι
τ' ἀποστέλλω, ὡς ἐπίσης, και κερήθραν εἰς τὸ πιάτο
και νὰ χαίρη τὴν κυρίαν, τὴν καλὴ του τὴ Σταμάτω

Τέλος εὐχομαι πρὸς ὅλους χρόνια σᾶν τοῦ Μαθουσιάνα
εὐεξίαν, εὐτυχίαν μὰ και τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα!!

**Στὸν Κωστόπουλον τὸν Γιάννη
π' εὐτυχῆ τὸν γάμον κάνει**

Στὸν Κωστόπουλον τὸν Γιάννη ποῦ παντρεύθηκε προχθὲς
τάνυσε γλυκεῖά μου Μούσα τῆς γλυκύταταις χορδαῖς
ψάλλε του τραγοῦδινα νᾶχη τὴν ζωὴν εὐτυχισμένη
μετὰ τῆς Εὐαγγελίας π' εἶναι κόρη διαλεγμένη
και μαζῆ μὲ τὰ τραγοῦδινα
σκόρπα ἔμπρὸς τους νὰ περάσουν τὰ καλλίτερα λουλούδια

**Δὲν ξεχνῶ προστί γράφων
περὶ Κινηματογράφων**

Θαυμασίας τὰς ταινίας ὁ Τσιτσιλο μας σερβίρει
ποῦ τῆς βλέπεις και θαυμάζεις και ὁ νοῦς σου πιά στουπίρει
μὲ ὀρχήστραν ἔξ' ὀργάνων δωδεκάδος θαυμαστῆς
μ' Ἀρλεζιέν, Μπιζέ κομμάτια Ραψωδίας ἐκ τοῦ Λιστ
μὲ κομμάτια ἀπ' τὸν Ὁθέλλο!
μὲ γλυκὸ τὸ βιολονσελλιστ
και ὠραῖο βιολοντσέλλο
μὲ τὸ Τσαύρνει πιανίστα ποῦναι φιξ ἐκτελεστής
μὲ βιολι ποῦ σὲ λιγώνει
και σὲ κόσμους αἰθερίους εἰς τὰ ὕψη σὲ καρφώνει
μὲ κλαρίνο τοῦ Θανάση
ποῦ σπανίως ἄλλος ἕνας δὲν μπορεῖ γὰ τόνε φθάση
Ταῦτα λέγει ἡ Καμπάνα γιὰ τὸ **Ιντεάλ** ὡς φίλος
πῶς τὴν Πάτρα μας στολίζει, ὅπως ξέρει, ὁ Τσιτσιλος!

**Μία πρώτης εὐκαιρία
και ἐν τῇ τυπογραφίᾳ**

Πωλεῖται πιεστήριον ἐν πλήρει λειτουργίᾳ,
τούτεστιν τυπογραφικόν, μαζῆ μὲ τὰ στοιχεῖα
ἐπίπεδον, οὐστήματος, ἢ μάρκας Μανιόνι
τοῦθ' ὅπερ κι' ἡ Καμπάνα μας μ' εὐθύνην ὄς δηλώνει
μὲ πλάκας ἐβδομήκοντα και πέντε γιὰ τὸ πλάτος
κι' ἑκατὸν πέντε μάκρος.
κι' ὁποῖος νὰ γίνῃ ἀγοραστὴς ζητεῖ καλὰ και δῶνει
ἀμέσως μᾶς εἰδοποιεῖ και... ὕστερα πληρώνει

**Τοῦ Πλουτάρχου τὰ γλυκὰ
πάντοτ' ἐξαιρετικὰ**

Ἐφθασεν ὁ Ζόρξ Ὀνὲ και Πιτὶ—Φτούρ σπαρταριστὰ
και βουτήματα Μπριόξ, Κίφφερ και Πενζὸν γλυκὰ
και σοκολατῖνα πρώτης Μπραλινὲ Ποιγηπικὰ
μαντολάτου και Γκριλὲ και Γκανάζ, Μορκὶ Ντουγκὰ
πρώτης ἀρωματισμένα θὲ νὰ βοῆτε τακτικὰ
και Φρουτί—Γλασσὲ, Μπιζέδες, φινάκι ἐξαιρετικὰ,
τροῦφες και Μαρόν Πουτίγκες και Μιλ Φέι και Νογκάτι
κι' ὅ,τι τις ἐπιθυμήση και τὴν κρέμα σαννιγι
μὲ τὸ γάλα ἐκ Γαλατὰ
και Ποντίγκες Μελενίξ ὄλα καλλιτεχνικὰ
και νὰ ἰδῆ καθένας πρέπει
Μαρεγκέ, Μον—μπλάν μαρόν και Πολίτικο τσουρέκι
κι' ὁποῖος θέλει γιὰ νὰ φάη
στοῦ Πλουτάρχου εὐθὺς νὰ πάη
κι' ὁποῖος θέλει γιὰ νὰ κάμη ἕνα πλουσιον γιορτάσι
ἄς περάση ἐκεῖθε πρώτα τὰ γλυκὰ νὰ δοκιμάση
στοῦ Πλουτάρχου και Υἱοῦ
πρώτης Ζοχαροπλαστείου και στὴν τσέπη σας φθηνοῦ

**Ἀναγγέλομεν χορὸν
στοῦ Μαμάση ζωηρὸν.**

Συνιστῶμεν τὸν χορὸν ποῦ θὰ γίνῃ τοῦ Μαμάση
μὲ κορνέτα και μὲ πιάνο μιὰ τζάζ μπάντα ἐκλεκτὴ
κι' ὁποῖος θέλει περὶ ὠραῖα τὴν ἡμέραν νὰ περάσῃ
αὐθωρεῖ ἐπ' αὐτοκινήτου ἄς προτρέξῃ νὰ προφθάσῃ
τοῦ Μαμάση μας τὴ σάλα
ποῦ εὐρίσκεις ὅτι θέλεις, ὡς και τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα

**Ὅσοι θέλ' τε νὰ γελάστε
πάρτε Σάτυρον διαβάστε**

Συνιστῶμεν νὰ γενῆτε τοῦ ΣΑΤΥΡΟΥ ἀγοραστὰ
δεκαπενθημέρου φύλλον π' αἱ δελίδες του μεστὰι
ἐκ δατύρας περὶ πάντων και παντοίων ζητημάτων
μὲ τιμὴν μιὰ δραχμοῦλα εἰς τὴν κρίσιν τῶν χρημάτων

**Νὰ καφφές π' εὐαδιάζει
και τὰ νεῦρα δὲν ταραῖζει**

Συνιστῶμεν ἐπιμόνος ὄλοι **Χάγκ** καφφέ νὰ πηῆτε,
καφφέ δίχως καφεΐνη
μ' αὐτὸ κι' ὁποῖος ἔπῃ ὡς τώρα, ἂν ρωτᾶτε θὲ νὰ ἰδῆτε,
ὅτι πλέον προτιμάει πάντα **Χάγκ** καφφέ νὰ πίνῃ
εἶν' καφφές, ποῦ τὴν ὑγεία μοναχὰ αὐτὸς σοῦ δίνει
κι' ἄρωμα γλυκὸ στὸ στόμα διαν πίνης σοῦ ἀφίνει,
κι' ἔτσι θάχη τὴ καρδιά του σιδηρᾶν αὐτὸς ποῦ πίνει
καφὲ **Χάγκ**? Βρὲ ζήτω **Χάγκ**, ποῦ δὲν ἔχεις καφεΐνη.